

DE WAAL & BAANTJER

Een tien met een griffel

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

Peter van Opperdoes sloot de deur van zijn woning aan de Brouwersgracht, haalde diep adem en glimlachte. De Jordaan rook weer vriendelijk vandaag. Geen uitlaatgassen of de stank van langspruttelende rondvaartboten, maar de frisse geur van een beginnende zomer en versgebakken brood waaide zacht over de straat. Van Opperdoes slenterde naar de Prinsengracht en hield even in om te kijken naar de plotselinge drukte van voetgangers en fietsers. Op de Noordermarkt was het boerenmarkt, die altijd honderden mensen trok, zeker nu het van dat heerlijke zomerweer was. Moeders met bakfietsen vol kleine kinderen, die zwoegend de brug over kwamen, streden om voorrang met de grote auto's van mensen van buiten de stad die gezellig een dagje Jordaan kwamen doen.

Op het terras van café Papeneiland, op de hoek van de Brouwersgracht en de Prinsengracht, zaten een paar oude mannen en vrouwen de wirwar van mensen en voertuigen te bekijken, waarbij ze soms vrolijk en soms hoofdschuddend op iedereen wel wat aan te merken hadden. Carlo, de uitbater van het café, kwam net naar buiten met koffie.

‘Mogge, Peter...’

‘Goedemorgen, Carlo. Lekker druk al.’

Carlo bleef staan met de kopjes in zijn handen en keek peinzend het terras over.

‘Gekkenhuis gaat het worden. Straks wil iedereen zitten. En koffie. En appeltaart. En dan bier.’

‘Goed toch?’ glimlachte de rechercheur. Maar Carlo wiegde heen en weer met zijn hoofd, alsof hij daar nog niet zo zeker van was.

‘Een klein terrasje vol... een paar mensen aan de bar... dat vind ik altijd wel fijn. Gewoon, m’n eigen klantjes uit de buurt. En dan op zo’n zaterdag een paar van buiten. Maar niet te veel. Ze zijn wel aardig, hoor. Maar met tientallen tegelijk...? Veel te luidruchtig. Allemaal van die gasten die willen opvallen. Met harde stemmen, biertje in de hand, en dan maar brallen.’ Hij boog zich voorover naar Van Opperdoes en praatte zachtjes verder, alsof hij een geheim wilde delen. ‘En ze hebben ook allemaal dezelfde kleren aan. Is je dat wel eens opgevallen? Een soort yuppenuniform. Dat is dan ineens in, net zoals je ineens overal van die bakfietsen op zag duiken. En die vrouwen maar trappen, de brug op. Rooie koppen, vloeken, en dan die kinderen die als kleine aapjes over de rand kijken.’

Van Opperdoes glimlachte. ‘Ik weet het, Carlo. Maar zo gaan die dingen. Het verandert hier gewoon. En de Jordaan is leuk.’

Carlo knikte. ‘Niet alle verandering is een verbetering. Maar goed. Je moet ook niet in het verleden blijven hangen. En dit is toch ook wel heel gezellig, nietwaar?’ Hij keek naar zijn kopjes koffie. ‘Die zijn koud. Ik ga even nieuwe halen. Wil je ook?’

‘Nee, ik ga even wandelen.’ Van Opperdoes zwaaide en liep door naar de Noordermarkt. Hij was milder dan Carlo in zijn oordeel over de drukte. Het was dan wel druk, en er liepen en reden veel mensen door elkaar, maar er hing een bijzondere sfeer die werd versterkt door het mooie weer. Het maakte de mensen gemoedelijk. Iedereen op de markt slenterde vrolijk langs elkaar heen, en nam de tijd om de inhoud van de kraampjes te bekijken.

Van Opperdoes liep met de stroom mee, en keek links en rechts naar wat er werd aangeboden. Hij kocht een versgebakken brood, haalde een onsje vers gesneden ham, en nam een krant aan die hem door een promotiegroepje van jonge mensen werd aangeboden.

De afgelopen week was best druk geweest en zijn vrije dag was op deze manier goed begon-

nen, vond hij. Nadat hij de hele boerenmarkt over was gelopen, bleef hij even stilstaan bij de enorme drukte op het terras van café Winkel, op de hoek van de Westerstraat. Mensen stonden in de rij te wachten voor een plekje, en de gelukkigen die al een stoeltje hadden bemachtigd zaten vergenoegd met hun gezicht in de zon en prikten in hun punt verse warme appeltaart.

Toen hij terugliep langs Papeneiland, riep Carlo hem en wees op een lege stoel op zijn terras. ‘Speciaal vrijgehouden voor jou. Het is tenslotte jouw stoel.’

Van Opperdoes glimlachte. Het was inderdaad precies het hoekje waar hij samen met zijn vrouw zo vaak gezeten had, toen ze nog leefde.

‘Je koffie staat al te pruttelen. Ga lekker zitten.’

Ach, waarom ook niet, dacht Van Opperdoes. Mensen kijken is altijd leuk. Hoe later het werd, hoe drukker. De brug van de Brouwersgracht over de Prinsengracht werd bijna onbegaanbaar. Het was er nu stampvol met wandelaars, mensen die stil bleven staan om foto’s te nemen, en fietsers die moesten afstappen om-

dat ze door de drukte geen vaart konden maken om de steile brug op te komen. Af en toe probeerde een auto om door de menigte heen te rijden, iets wat alleen maar heel voorzichtig en stapvoets lukte.

Toch kwam er een rust over de oude rechercheur, terwijl hij van zijn koffie slurpte. Ongemerkt had Carlo er een stuk appeltaart bijgezet. Van Opperdoes prikte zijn vork erin en genoot. Ook bij Papeneiland was er eigengemaakte appeltaart, die altijd geweldig smaakte.

‘Zit je lekker?’ vroeg zijn vrouw.

Van Opperdoes glimlachte. ‘Ik wist dat je er nu zou zijn.’

‘Ik ben er altijd, dat weet je toch?’ Haar stem klonk bijna vermanend. ‘Ik zeg niet altijd wat... maar ik ben er wel altijd.’

‘Natuurlijk weet ik dat.’ Van Opperdoes wist het ook. Hoe vreemd het ook klonk, sinds zijn vrouw was overleden voerde hij hele gesprekken met haar. Hij had geen idee hoe het kwam en of het echt was, maar het troostte hem enorm. De enige die ervan wist was zijn collega Jacob, en die droeg het geheim veilig bij zich. Ook Jacob had geen idee of Van Opperdoes werkelijk de stem van zijn vrouw hoorde, of dat het zijn onderbewustzijn was dat hem

in de maling nam, maar dat interesseerde hem ook niet.

‘Zit je lekker?’ vroeg zijn vrouw nogmaals.

‘Heerlijk.’

‘Mooi zo. Geniet er maar even van.’

‘Hoe bedoel je dat?’ Iets in haar stem alarmerde hem.

‘Als het aan mij lag, zou je hier de hele dag lekker blijven zitten. Maar het is niet alleen maar aan mij.’ Er klonk een glimlach door in de manier waarop ze het zei.

‘Moet ik me ergens zorgen over maken?’ vroeg Van Opperdoes.

‘Welnee. Zo bedoel ik het helemaal niet.’

‘Hm... Maar hoe bedoel je het dan wel?’ vroeg hij, met een stuk appeltaart in zijn mond.

‘Dat merk je wel. Ik laat je verder met rust, goed?’

‘Ik heb geen last van je hoor, integendeel zelfs,’ mompelde de oude rechercheur.

Hij zakte iets achterover in zijn stoel, en wist dat ze in zijn buurt bleef. Het maakte dat hij met een vredige glimlach de drukte om zich heen bekeek, terwijl hij toch helemaal in zijn eigen wereldje zat.

Het duurde een halfuur en hij was twee koppen koffie verder toen een auto op de Brou-

wersgracht bij de Lindengracht stilhield. De chauffeur stapte uit en liep naar het terras van Papeneiland toe.

‘Peter?’

Van Opperdoes draaide zijn hoofd om. ‘Jacob?’

‘Ik ben al langs je huis geweest. Toen je niet opendeed dacht ik: die kan nooit ver weg zijn.’

Van Opperdoes glimlachte. ‘Als je hier woont, is de Jordaan je wereld. Meer heb je niet nodig. Is er iets?’

Jacob knikte. ‘Onze collega’s van de Raampoort hebben gebeld. Ze hebben ons nodig.’

‘Alsof ik het voelde...’ bromde Van Opperdoes en goot zijn laatste slokje koffie naar binnen.

‘Alsof jij het voelde?’ zei zijn vrouw, waarna Van Opperdoes opstond en glimlachend bij Jacob instapte.

Jacob reed naar de Lauriergracht, waar een auto van de uniformdienst geparkeerd stond en een toegangsdeur naar een trapportaal geopend was. Zoals gebruikelijk hadden de agenten die het trappenhuis in gingen een matje tussen de deur gelegd zodat die niet in het slot kon vallen. Het was een goed gebruik om dat te doen, als

je naar een melding ging en een trap op moest. Mocht je boven in de problemen komen, dan hoefden de collega's die je kwamen assisteren niet eerst de benedendeur te forceren, maar konden ze je direct te hulp schieten. Die paar seconden konden het verschil tussen leven en dood betekenen.

Van Opperdoes en Jacob liepen naar binnen. In het oude grachtenpand waren aan weerszijden van het trapportaal appartementen gevestigd. Op de eerste verdieping stonden twee agenten in uniform te wachten op de overloop. Ukkie, de boomlange agent van ruim twee meter, die op zijn eerste werkdag al zijn bijnaam kreeg, knikte de twee rechercheurs toe. Naast hem stond Vincent, de jonge agent van bureau Raampoort.

'Zo jongens...' begroette Van Opperdoes de twee agenten. Hij had al een paar keer met hen samengewerkt en wist dat het serieuze jongens waren die je om een boodschap kon sturen. 'Wat hebben we hier?'

'Een dode mevrouw, meneer,' antwoordde Ukkie.

'Een mevrouw meneer?' vroeg Jacob.

'Een mevrouw.' Ukkie wilde er nog iets achteraan zeggen, maar hield zijn mond.

‘Zijn jullie binnen geweest?’

‘Heel even,’ zei Vincent. ‘Maar toen we haar zagen liggen, zijn we meteen naar buiten gegaan. Ze is overduidelijk dood, dus een ambulance bellen had geen zin. En we wilden geen sporen vernietigen.’

Van Opperdoes bromde tevreden. Niet over het feit dat die dame dood was, maar over hoe Ukkie en Vincent het aangepakt hadden. Precies zoals hij het wilde op een plaats delict. Hij had het veel te vaak anders meegemaakt, vooral vroeger. Collega’s bleven binnen rondbanjeren, en iedereen wilde een kijkje komen nemen. Vooral de chefs hadden er een handje van om naar binnen te gaan, om ‘even rond te kijken’, maar dat deden ze dan uit pure nieuwsgierigheid. Van Opperdoes was daar allergisch voor, en stuurde ze altijd meteen weg. Het was zijn PD, zijn onderzoek. Maar nu viel er niemand weg te sturen, omdat deze twee agenten het goed gedaan hadden. De plaats van het delict veiligstellen, en de recherche waarschuwen.

‘Hebben jullie enig idee wie de dode vrouw is?’

Vincent schudde zijn hoofd. ‘Nee, meneer. We kregen een melding dat er iemand op de